

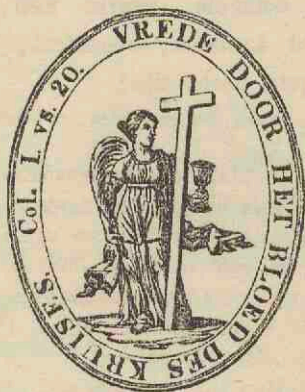
Een deksel op het hart.

<https://hdl.handle.net/1874/354286>

g. l. c.

(11)

EEN DEKSEL OP HET HART.

TE ROTTERDAM, BIJ

M. WIJT & ZONEN,

Drukkers van het Nederlandsche Zendinggenootschap.

1862.

N°. 93.

Dat wij onze harten geen rust laten, zoo onze wandel niet
is als in de hemelen.

VOORBERIGT.

Gecommitteerden van het Nederlandsche Zendinggenootschap tot het opstellen, verzamelen en uitgeven van kleine Stukjes ter bevordering van Evangelische kennis en godzaligheid, ook bij mingeoefenden; namelijk: — H. E. VINKE, Th. Dr. en Hoogleeraar, N. BEETS, Th. Dr. en Predikant te Utrecht, J. MOLL, Jacobz., Predikant te 's Gravenhage, J. F. BLAAUW, Predikant te Amsterdam, R. ADRIANI, J. J. VAN OOSTERZEE, Th. Dr. en C. W. VAN DER POT, Predikanten te Rotterdam, overeenkomstig

hun ambt en hunne bediening, dat oogmerk gaarne willende bevorderen, en in uitzigt op des Heeren medewerkenden zegen, bieden het nevensgaande Stukje hunnen landgenooten aan; erkennende intusschen geene uitgave voor echt, dan welke door een hunner of door de drukkers dezes onderteekend is.

M. W. J. Stonen

Indien het waar is, dat de menschen door alle tijden heen, wat hunne innerlijke gesteldheid en het wezen van hun bestaan betreft, dezelfde zijn en blijven, onwijzen, dwalenden, aardschgezinden, aan menigerlei begeerlijkheid overgegeven, van God verwijderde zondaren; indien het tevens waar is, dat de weg tot zaligheid, ons in het Evangelie geopenbaard, voor alle tijden en geslachten onveranderlijk dezelfde is en blijft; — dan moet ook het onthaal, hetwelk het Evangelie in de wereld vindt en de wijze, waarop de woorden des eeuwigen levens ontvangen en gehoord worden door alle eeuwen, in de hoofdzaak een en dezelfde zijn, hoezeer in rigting, trap en mate onderscheiden gewijzigd naar de verschillende

gesteldheid en omstandigheden. Zoo is er dan ten dezen aanzien ook niets nieuws onder de zon: want hetgeen er nu is, is alreede geweest, en zal er na dezen altoos blijven. Hetzelfde Evangelie voor den eenen een reuk des levens ten leven, voor den anderen een reuk des doods ten doode. CHRISTUS voor den eenen dierbaar door het geloof, voor den anderen door ongeloof een steen des aanstoets en rots der ergernis. Is dit in waarheid zoo, dan is ook tevens de geschiedenis van het geloovig aannemen en het ongeloovig verwerpen van het getuigenis, dat God ons van zijnen Zoon getuigd heeft als het licht en het leven der wereld, uit en naar den Bijbel, ten hoogsten leerzaam, gewichtig en belangrijk voor alle tijden. Dan staan de geloovigen en de ongeloovigen der eerste eeuw tot opwekking en navolging zoowel als tot waarschuwing en afschrik van die der negentiende eeuw. Daarom kon een wolk van getuigen, voor eeuwen reeds ontslapen, maar die door het geloof kloeke daden verrigt en veel verduurd en gedragen hebben, aan de geloovigen uit de Hebreën

in eene lange en breede lijst voorgehouden worden, ten voorbeeld en ter aanmoediging om met lijdzaamheid te loopen de loopbaan hun voorgesteld. Daarom kon een PAULUS aan de Korintheren schrijvende, het treurig voorbeeld van Israël in de woestijn bezigen ter waarschuwing om CHRISTUS niet te verzoeken en in een gelijksoortig ongeloof te vervallen, hun daarbij toeroepende: „die meent te staan, zie toe dat hij niet valle.” Daarom kon hij uit het ongeloof der Joden, ten behoeve van de Christenen te Rome, voor welke de Apostel God dankte, dat hun geloof de geheele wereld door verkondigd werd, de vermaning ontleenen: „Zijt niet hooggevoelig, maar vreest,” en, „ziet toe, dat God mogelijk ook u niet spare.”

Ik maakte daar gewag van het ongeloof der Joden in de dagen van CHRISTUS en de Apostelen, als een spiegel ter waarschuwing voorgehouden aan de Christenen van alle tijden, en dus ook van deze dagen. Van ongeloof gewagende, wordt niet bedoeld die openlijke verwerping en miskenning van den Heer JEZUS

als den Messias van ouds beloofd, als den eigen en eeniggeboren Zoon van God en den éénigen naam onder den hemel gegeven tot zaligheid van verlorene zondaren. Neen, wie dit weerspreekt, en loochent dat JESUS, die ons verlost van den toekomenden toorn en door God is opgewekt uit de dooden, de Messias en de éénige Zaligmaker is, zou hij den naam van Christen wel meer kunnen dragen? Doch er is een heimelijk ongeloof des harten, dat bij eenen Christelijken naam en belijdenis kan plaats hebben en helaas! al te dikwerf wordt aangetroffen. Het bestaat daarin, dat men den Heer JESUS niet in zijne onmisbaarheid, heerlijkheid en dierbaarheid voor zichzelf kent en erkent, Hem niet aanneemt als Heiland en Heer, en hoewel men Hem met den mond roemt, echter zich niet aan Hem onderwerpt met het geheele hart, noch in geloof, liefde en gehoorzaamheid zich aan Hem verbindt. Men verwerpt dus inderdaad den raad van Gods eeuwige liefde ter behoudenis, en verklaart het getuigenis van God aangaande zijnen Zoon voor leugen. Ziet, dat is het

ongeloof, waaraan wij ons bij de schoonste en regtzinnigste belijdenis van het Evangelie kunnen schuldig maken. Dat is eene miskenning en verwerping van CHRISTUS, waaraan menige Evangeliehoorders te midden van het licht der kennis dat hen bestraalt, en met den Bijbel in huis en hand, zich schuldig maken, en waarom zij, zoo ze niet in opregtheid wederkeeren, zullen gevonnisd en door den hoogen God veroordeeld worden. De zoodanigen hooren wel het woord des koninkrijks, maar het zaad valt bij den weg, het beweegt en treft hen niet, het doet geen nut, omdat het niet met geloof vermengd is. Of zoo het hen al voor een oogenblik aandoet, de doornen en distelen verstikken het weldra, het vindt geen diepte van aarde in den steenachtigen grond des geoemoeds om wortelen te kunnen schieten en op te wassen. Zij geven geen acht op de groote zaligheid, die hun verkondigd wordt. Zij ontvangen de genade te vergeefs. De zon beschijnt hen wel, maar hare stralen kunnen niet doordringen. En waarom niet? Er ligt even als bij de ongelooovige Joden een deksel

op het hart, waardoor het ongeloof gevoed en versterkt wordt. Onkunde, vooroordeelen, gebrekkig en verkeerd onderwijs kunnen ja in de erkentenis der waarheid grootelijks belemmeren; maar bij de verblindings des verstands, het deksel der oogen, is het juist de verkeerde stemming en rigting des harten die hieraan kracht en invloed geeft. Dáár is de voorname zetel van het ongeloof. De discipelen des Heeren deelden wel in de vooroordeelen en misvattingen van hunne tijdgenooten. Er was ook bij hen onder het lezen van het Oude Testament een deksel op vele gedeelten van de schriften der Profeten, die van den CHRISTUS getuigden. Doch er was geen deksel op hun hart. Zij gevoelden een hooger Geest van noode te hebben, en verlangden geheel rein en zalig te worden. Zij verwachtten niet alleen met anderen den Messias als den koning Israëls, maar ook als den vertrooster van hun volk, die hen tot God zou brengen. Zulk een verlangen kenden de anderen niet. Even daardoor vonden de jongeren in de woorden en daden des Heeren eene heerlijkheid, als van

den eeniggeborene des Vaders. De schriftgeleerden beroemden zich in de wet bedreven en uitleggers der wet te zijn. Zij wisten ook veel meer van MOZES en de Profeten, dan de eenvoudige discipelen van JEZUS. En toch waren de dingen van Gods koninkrijk voor die wijzen en verstandigen verborgen, terwijl de kinderen in het verstand ze kenden. Van waar dit, vraagt gij? Van waar, dat zij dit niet inzagen noch bemerkten? Het was, omdat een deksel op hun hart lag.

Een deksel op het hart. Misschien heeft deze zonderlinge titel van dit boekje u eenigzins aangetrokken, maar toch ook bevreemd. Het is geen naam van eigene vinding, maar uit de heilige schrift ontleend en door een Apostel des Heeren, die de belangstelling der Christenheid van alle eeuwen verdient, door den éénigen grooten PAULUS ons aangegeven. Wij vinden die merkwaardige woorden in den tweeden brief aan die van Korinthe, hoofdstuk III, vs. 15 en 16. *„Maar tot den huidigen [dag] toe, wanneer Mozes gelezen wordt, ligt een deksel op hun hart. Doch wanneer het tot*

den Heere zal bekeerd zijn, zoo wordt het deksel weggenomen." De Apostel handelt hier over de voortreffelijkheid der bedeeling van het Nieuwe Verbond, boven die van het Oude. Het laatstgenoemde was een bediening des doods en der verdoemenis, het andere eene bediening des Geestes en der regtvaardigheid. Beiden waren van God afkomstig en hadden in de eigenaardige bewijzen van heerlijkheid, waarmede zij bekrachtigd waren, de kenmerken van haren verheven oorsprong. De heerlijkheid, waardoor de Mozaïsche bedeeling werd gekenmerkt, was uitwendig, voorbijgaande; die des Evangeliums was eene inwendige, geestelijke heerlijkheid, die niet verdwijnt, maar blijft, zelfs toeneemt en klimt. Hier zweefde den Apostel voor den geest, wat omtrent MOZES in het 34^e hoofdstuk van Exodus verhaald wordt. Toen deze Godsman voor de tweede maal van den berg met de nieuwe steenen tafelen terugkwam, en alle geboden, die hij van God ontvangen en gehoord had, aan het volk mededeelde, was er, zonder dat MOZES het wist, een schitterende glans op zijn aangezicht, als terugkaatsing van

de heerlijkheid des Heeren, die hij op Sinaï aanschouwd had, overgebleven. De Israëlieten zagen dit met verbazing en waren huiverig om MOZES te naderen, zoodat hij zijn aangezicht met een sluijer moest bedekken. Die sluijer, dat bedeksel leidde hij af, wanneer hij den berg weder opklom, om Jehova te naderen. Hij zag dan met een ongedekt aangezicht de heerlijkheid des Heeren en de glansrijke wolk, die als een zinnelijk teeken van Gods tegenwoordigheid zich op den berg vertoonde, en in welke MOZES inging, om de stem des Heeren te hooren. Tot het volk wedergekeerd, bedekte hij op nieuw zijn aangezicht, zoodat de medegedeelde heerlijkheid voor hunne oogen verborgen, onzichtbaar was, wijl zij die glinstering van zijn gelaat niet konden, noch durfden aanstaren. Van dit zoo geheel éénig voorval, maakt PAULUS als beeldspraak een vernuftig gebruik, om daardoor als schilderij, drie dingen op te helderen.

Het eerste is de mindere heerlijkheid der aloude bedeeling. Zij was slechts uitwendig, alleen aan MOZES gegeven; zij was voorbij-

gaande, slechts voor een tijd. Zij zou verdwijnen en werd te niete gedaan. De heerlijkheid der nieuwe bedeeing was inwendig, geestelijk en deelde zich aan allen mede, die met het ongedekte aangezicht des geloofs in CHRISTUS het beeld Gods aanschouwen. Zij was blijkbaar al meer en meer van heerlijkheid tot heerlijkheid voortgaande.

Eene tweede bijzonderheid, die PAULUS hierbij bedoelt, is deze. Hij deed niet zoo als MOZES, en gelijk sommigen te Korinthe hem rieden, om minder aanstoot te geven met de prediking van CHRISTUS den gekruisigde, daarvan iets te bedekken en dit niet altijd op den voorgrond te plaatsen, of ook om te gereeder de ongeloovige Joden en Heidenen te winnen, zich van de bloemen en sieraden der grieksche welsprekendheid te bedienen. Neen, het Evangelie door hem verkondigd mogt niet bedekt worden. CHRISTUS in al zijne volheid en heerlijkheid moest hij rond en duidelijk prediken. Hij en zijne medearbeiders moesten dat hoogere, dat volle licht der heerlijkheid in het aangezicht van CHRISTUS, zonder eenige bedek-

king laten afstralen. De ongeloovige en slaaf-sche geest der Israeliten had weleer MOZES genoodzaakt een bedeksel op zijn aangezicht te leggen. Hij kon dat doen, omdat het eene heerlijkheid was die spoedig zou eindigen, en zich aan anderen niet kon mededeelen. Maar een gezant van JESUS CHRISTUS mogt zijn Evangelie niet bedekken, omdat het eene heerlijkheid openbaarde, die nimmer zou eindigen, en, door het geloof aanschouwd, van gedaante deed veranderen. Zoo de ongeloovigen zich hieraan ergerden, zoo zij die heerlijkheid niet wilden erkennen, dit was niet aan hem te wijten, noch een gevolg van het onbeduidende zijner Evangelieprediking. Neen het vloeide voort uit de verharding hunner harten, en - ziet daar het derde gebruik dat PAULUS van deze geschiedenis maakt, - er lag een deksel op hunne zinnen, op hun gemoed, op hun hart, waardoor zij belemmerd en door eigen schuld verhinderd werden om die heerlijkheid te aanschouwen, de lichtstraal te ontvangen of op te nemen in het binnenste. Dit was de oorzaak van hunne verblindings en verharding. Daardoor waren zij ongevoelig en onvatbaar

voor de heerlijkheid van het Evangelie. Ja, daardoor lag, zinnebeeldig gesproken, een sluier of bedeksel voor of over hun hart bij het lezen en onderzoeken van MOZES en de Profeten. Zij konden tot den geest en het doel van de oude bedceeling niet doordringen; want dan zouden zij tot CHRISTUS, als het einde der wet en het getuigenis der Profeten, opgeleid worden. Voor hen bleef het gelaat van MOZES nog steeds gesluijerd. Door dat deksel waren zij blind voor het Oude Verbond en voor het vervulde Evangelie. Tot op heden toe bleef dat deksel niet alleen op hun verstand, maar ook op hun hart. Zij konden niet zien, en wilden niet zien. MOZES ging bij hen boven CHRISTUS. De wet was hun geene voorbereiding tot hoogere dingen, maar het volmaakte, dat zou blijven, en niet kon of mogt veranderd worden of als eene schaduw voor het ligchaam wijken. Van daar dan ook, als zij in de Synagoge de wet en de Profeten hoorden lezen, dat ze aan de letter bleven hangen en den geest niet verstonden. Hierdoor bleef de heerlijkheid Gods, die ook in deze Schriften geopenbaard was, en de heerlijkheid van

CHRISTUS, die uit deze kon gekend worden, voor hen verborgen, omdat op beiden, hun verstand en hun hart, en op het laatste wel inzonderheid, een bedeksel lag. Men kon dus van hen zeggen, dat zij ziende niet zagen, en hoorende niet hoorden, noch verstonden. Doch — dit voegt PAULUS er bij, wanneer het tot den Heere bekeerd zal zijn, zoo wordt het deksel weggenomen. Wanneer het hart tot den Heer, dat is hier CHRISTUS, zal bekeerd zijn of bekeerd wordt, dan valt het bedeksel der verblinding weg. Er is hier geene sprake van de joodsche natie in het algemeen, maar van iederen ongeloovigen Israeliet, van de ongeloovige Joden, zoo als zij toen waren en bestonden. Wanneer het hart zich tot den Heer CHRISTUS waarlijk in opregtheid bekeert, dan zal het met hen zijn gelijk met MOZES, als hij zich op den berg tot God keerde en het deksel afleide. Zoo wordt ook dat deksel bij ieder die gelooft weggedaan. De hinderpaal houdt op, al wat belemmerde valt weg. Zij zijn vrij en ontheven van het bedeksel der verblinding, en zullen even gelijk

wij allen met een ongedekt aangezicht de heerlijkheid van CHRISTUS aanschouwen en van gedaante veranderen, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest!

Uit het medegedeelde blijkt duidelijk, dat er ook in den tegenwoordigen tijd onder de belijders van JEZUS naam kunnen gevonden worden, wien een deksel op het hart ligt. Belangrijk is daarom het antwoord op de vragen: Wat is het deksel op het hart? Waardoor wordt dat deksel weggenomen?

Wat is het deksel op het hart? Hoe en waardoor ontstaat dit? Naar de gesteldheid des gemoeds, de opleiding die wij ontvingen en de omstandigheden, waarin wij ons bevinden, kan dit verschillen. Doch er zijn algemeene bronnen of oorzaken, die min of meer gewijzigd, onder ons heerschen. Het zijn geen anderen, dan die ook onder de ongeloovigen in de dagen van den Heer JEZUS en zijne Apostelen werden aangetroffen. Wij vinden bij

hen drie voorname beletselen, die als een deksel voor verstand en hart hen weerhielden, om den Zoon te aanschouwen en in Hem te gelooven. Nog zijn dat de groote hinderpalen om CHRISTUS geloovig aan te nemen en zich oprecht en onverdeeld aan Hem te verbinden. Hoogmoed, aardschgezindheid en gehechtheid aan de zonde. Ziet daar wat ons ongeezind, ongeschikt en onvatbaar maakt voor de erkenning der waarheid.

De ongeloovige en van het Evangelie afkeerige Israëlieten waren regtvaardig in hunne eigene oogen. Zij kenden zichzelf niet als onrein, schuldig en strafwaardig voor God. Zij gevoelden weinig behoefte aan vergeving der zonde, want zij meenden weinig kwaads en veel goeds gedaan te hebben. Daar zij slechts op de letter der wet acht gaven, hieraan zichzelf toetsten, aan geen afgoderij of andere grove ongeregtigheden zich schuldig maakten, en stipt getrouw waren in het vervullen van de uiterlijke godsdienstpligten, waanden zij veel beter te zijn dan anderen.

Van daar, dat zij de regtvaardigheid van de wet zochten, en zich verbeeldden, eenmaal gewisselijk loon naar werk te zullen bekomen. Geen wonder dus, dat de groote voorganger van den Christus, de ernstige JOHANNES met zijne prediking van boete en bekeering hun in 't geheel niet beviel. En evenmin Hij, die na hem kwam, toen Hij armen van geest, treurenden en dorstenden naar gerechtigheid zalig noemde en zeide: dat men meerdere gerechtigheid moest hebben dan die der Farizeën, om in het koninkrijk der hemelen in te gaan. Het ergerde hen te hooren, dat zij geen leven hadden in zichzelf, dat tollenaren en zondaren hun zouden voorgaan in den hemel, en dat zij tot Hem, den Zoon van God, moesten komen om het eeuwige leven te hebben. Toen later de Apostelen optraden, om in zijnen naam en in zijn bloed vergeving en bekeering van zonden aan te kondigen, wekte dit tegenspraak en vijandschap op. Zulk eene vernedering konden zij niet dulden. Wie kon het verdragen te hooren: gij zijt gewogen en te licht bevonden? Op één lijn geplaatst te wor-

den met de verachte schare, die de wet niet kende, ja beneden de tollenaars, ach! dat kon geen ingang vinden, dat moest terug stuiten op het deksel van hoogmoed en eigenliefde, waarmede hun hart omgeven was. Is het niet nog zoo, Lezers en Lezeressen? Is het niet de goede dunk, dien men van zichzelf heeft, de weinige bekendheid met de ware gesteldheid van zijn eigen hart en van den verfoeijelijken, schandelijken en Godonteerenden aard der zonde, waaruit ingenomenheid met zichzelf en de gerustheid voor zichzelf geboren worden, die een bedeksel zijn op het hart, waardoor geen straal der verlichting kan doordringen. De geneesmeester wordt niet gezocht, waar men zich gezond waant, of slechts eene geringe ongesteldheid, die hoegenaamd niet behoeft ongerust te maken, ontdekt. Vergeving is geene behoefte voor het hart, waar men slechts zwakheid en onvolkomenheid erkent. Het Evangelie kan geen blijde boodschap zijn, waar men geen reden tot droefheid meent te hebben, noch balsem der vertroosting, waar geene wonden geslagen zijn. Men waant rijk en verrijkt

te zijn en geens dings gebrek te hebben, zonder te weten of te gevoelen, dat men arm, blind en naakt is. Dit was het deksel, waarop de prediking van JOHANNES, van CHRISTUS en de Apostelen afstuitte bij den trotschen Jood. Dit is nog een magtig beletsel bij een tal van Evangeliehoorders. Men kent zichzelf niet, men is met zichzelf ingenomen en tevreden; hierom doet de prediking geen nut. Men is te wijs in eigene oogen, om als kinderen het woord des koninkrijks te ontvangen, te braaf, te welgezend en te rijk, om als arme en verlorene zondaren zich voor God te vernederen, te verzadigd van zichzelf om honger en dorst te hebben naar een betere en meerdere gerechtigheid.

Een tweede beletsel, dat de Joden weerhield om acht te geven op het getuigenis van MOZES en de Profeten en de prediking van den Heer en zijne Apostelen aan te nemen, was aardschgezindheid. Dit legde een bedeksel op hun hart. Wij vinden die verkeerdheid afgetekend in de gelijkenis van de genoodigden ter maaltijd,

waar men zich om akker, om koophandel en aardsche betrekkingen verontschuldigt om te komen. Het zijn de doornen en distelen, die het goede zaad verstikken. Het is de grootschheid der wereld, de verleidingen des rijkdoms, zoowel als de zorgvuldigheden des levens. Men nam eere van elkander en zocht de eere niet die uit God is. Hierom konde men niet gelooven. Een Messias, die hen van de Romeinen verlossen, veel en ruim van de aarde zou doen genieten, wiens rijk was van en voor deze wereld, zulk een' verwachtten en begeerden zij. Grof zinnelijk vatteden zij de heerlijke teekeningen van het Messiasrijk in de aloude Godspraken op. Hierdoor waren zij stomp en onvatbaar voor de geestelijke en hemelsche zegeningen, die aan zijne komst verbonden waren. Het deksel van aardschgezindheid lag op hun hart, als zij MOZES en de Profeten lazen. Daarom konden geen koninkrijk der hemelen, geen' onzienlijke schatten, geen geestelijk genot, geen leven in gemeenschap met God hen aantrekken of bekoren. Het verloochenen van zichzelf, het kruis op te

nemen, het verzaken van eenig tijdelijk voordeel, het boven alles liefhebben van CHRISTUS en God, was voor hen eene te zware taak. Aan zulke eischen was het onmogelijk te voldoen. Men werd geërgerd, als er verdrukking om het Woord kwam. Is die zinnelijke gehechtheid aan de aarde en tijdelijk genot, die gezetheid op uitwendige en voorbijgaande dingen ook nog niet bij honderden en duizenden een magtig beletsel, dat de oogen verblindt en de harten ongevoelig maakt voor het woord der prediking? Als er zes dagen in de week van den morgen tot den avond niets anders gedacht, gesproken en gedaan wordt, dan van den arbeid om de spijze die vergaat; als het oog niet verzadigd wordt van zien, het oor niet vermoeid wordt van het hooren, en het hart niet ophoudt van te begeeren, te zoeken, te woelen en zich te verslaven aan de dingen, die men ziet; als de geheele ziel vervuld en bedweld is door de dingen dezer wereld, hoe zullen dan op een' rustdag de woorden: zoekt het koningrijk Gods en zijne gerechtigheid; bedenkt de dingen, die boven

zijn, waar CHRISTUS uw schat is; hebt uw wandel in den hemel; hoe zullen die heilige woorden ingang vinden in het hart? Zulke in het slijk der aarde als 't ware geheel bedolvene menschen zijn doof voor die taal. Zij verstaan niet de dingen, die des Geestes Gods zijn, zij kunnen die niet onderscheiden. Ja, als hij de aarde bij den dood moet verlaten, dan den hemel als een toevoegsel te ontvangen en eene betere wereld te beërven, dat begeert en hoopt ook de meest aardschgezinde mensch. Doch er zich voor te bereiden, het nieuw en hemelsch leven te beginnen, daarvoor heeft hij in gezonde en vrolijke dagen tijd noch lust. Op JEZUS CHRISTUS, als die hem in den hemel moet brengen, hoopt hij; maar zijn beeld gelijkvormig te worden, niet uit de wereld te zijn, een geestelijk mensch te worden, een beter en blijvend goed in den hemel, in zich zelven te hebben, daartoe gevoelt hij niet den minsten aandrang, zoo lang hij nog genot kan hebben van de aardsche dingen. Verzaking, opoffering, verloochening van de eer, het goed en het vermaak

der wereld, om des Heeren wil, in gehoorzaamheid aan Hem, neen, dat kan hij niet. Hij verontschuldigt zich. Hij weigert. Moet er tusschen God en den Mammon gekozen worden, dan mag hij aarzelen en weifelen, de schaal slaat over, en het laatste heeft voor hem het meeste gewigt.

Er is nog een derde oorzaak van der Joden ongeloof, en zij is nog een beletsel voor het geloof des harten in JEZUS CHRISTUS, het is de gehechtheid aan de zonde. De Heiland zelf wees daarop, toen Hij sprak: „het licht is in de wereld gekomen, maar de menschen hebben de duisternis liever gehad dan het licht, omdat hunne werken boos waren.” (1) De Pharizeën en Sadduceën konden wel tot JOHANNES in de woestijn komen, maar hunne zonden belijden en verzaaken, en werken doen der bekeering waardig, dat wilden zij niet, omdat zij de ongerechtigheid liefhadden. Uitwendig wasschen van drinkvaten, bekers en schotels, het aangezigt te

(1) Joh. III: 19.

misvormen bij hun vasten, in de huizen der
 weduwen en op de hoeken der straten te
 bidden, waar het door menschen gezien
 werd, aalmoezen uit te reiken, dat konden
 en deden zij. Maar rein van hart te
 worden, in het verborgene voor God het
 goede te verrigten, het zwaarste der wet
 te doen, neen, dat was te veel gevergd.
 HERODES kon JOHANNES met genoeg en hoo-
 ren en vele dingen doen, maar zijn zondig
 leven vaarwel zeggen, den band, waarmede
 de overspelige vorst aan HERODIAS gekluis-
 terd was, verbreken, dat deed, dat wilde hij
 niet. Toen PAULUS bij FELIX sprak over
 het geloof in CHRISTUS, over regtvaardigheid
 en matigheid, en dit aandrang door het toe-
 komend oordeel, werd het geweten van den
 landvoogd ontrust en beangst, en zond hij den
 ernstigen prediker weg. Doch zou de gelegene
 tijd om te hooren wel ooit voor hem zijn
 teruggekeerd? De zin van CHRISTUS en de
 zin der wereld, geest en vleesch, gerechtigheid
 en ongerechtigheid staan zoo lijnregt tegen
 elkander over, dat die een vriend van de

eene is, een vijand van de andere zijn moet. CHRISTUS als onze heiligmaking wordt het minst gezocht, waar de zonde heerscht in het gemoed, al is het ook maar ééne hoofdzonde. Waar men nog gewillig onder den scepter van de ondeugd zich buigt, daar mag men CHRISTUS tot een dienaar der zonde willen maken, en Hem aldus verlagen en misbruiken, als vernieuwer van hart en zin en leven zal men Hem van zich stooten, omdat de poort te eng en de weg te smal is, waarop Hij ons ten leven roept. Zijn bloed tot verzoening der zonde mag men tot een pijnstillend middel voor het geweten gebruiken, zijn Geest en kracht tot reiniging van de besmetting des vleesches en des geestes acht men ongebeerlijk.

Het is de geschiedenis van de eerste en van de tegenwoordige eeuw, het deksel des ongeloofs door alle tijden heen. De oorzaken zijn dezelfde, toen en nu: maar ook de schuld en de gevolgen van het Joodsche ongeloof en der Christenen ongeloof zijn eenerlei. Waren het alleen dwalingen van het verstand, vooroordeelen uit opvoeding en onderwijs geboren;

was het uit gebrek aan de gelegenheid om de heerlijkheid Gods in CHRISTUS te kunnen leeren kennen, den weg ter redding te kunnen weten, al ware het ook niet geheel te verschoonen, het zou toch eene mindere schuld zijn, dan waar het uit de onreinheid van het hart voortvloeit. De Jood had MOZES en de Profeten bij zich; hij las en hoorde gedurig hunne taal, die van CHRISTUS getuigde als het heil der wereld en den verlosser van het verderf. Zij waren aanschouwers van de teekenen en wonderen en menigerlei bedeeingen des Heiligen Geestes, waardoor Zijne woorden en die zijner gezanten openlijk en onwedsprekelyk bevestigd werden, en toch wilden zij niet, dat Hij Koning over hen was, weigerden zij tot Hem te komen om het leven te ontvangen. Daarom bleef er geen slagtoffer, geen voorwendsel meer voor hunne zonden overig. Zoo is het ook nog. Ongehoof onder het heerlijk licht van het dierbaar Evangelie is niet een gebrek en gemis van de overreding des verstands, maar eene afkeerigheid en tegenstand van het gemoed. Daar-

door worden even als bij de Joden de zinnen verblind, de geest verstompt, en het hart, van tijd tot tijd ongevoeliger geworden, is ten laatste hard als een steen, waarop alles afstuit, en zelfs het teederste woord van ernst en liefde geen ingang meer vindt. Hoe aandoenlijk is menigmaal de trouwste zielezorg en arbeid bij kranken en stervenden, bij ouden en verslaafden aan de zonde en de wereldsche genietingen. Men vindt er, die zelfs voor de poorte des doods genaderd, zonder eenig berouw of schaamte over hunne zonden, zonder gevoel van behoefte aan CHRISTUS, als den eenigen grond hunner hoop op de zaligheid, nederliggen, stomp en onvatbaar voor de geestelijke dingen, gebonden aan de wereld, die zij weldra zullen verlaten. Zoo gaan zij heen, en met het deksel der verblindings op oog en hart, dat aan deze zijde des grafs niet werd weggenomen, treden zij de ontzagelijke eeuwigheid in. Wie ijst en siddert niet voor zulk een lot! Die bedachtzaam is, neme het ter harte en late zich waarschuwen, om niet in hetzelfde exempel der ongeloovigheid te vervallen.

Hoe belangrijk en gewichtig wordt dus de vraag: wat kan dat deksel verbreken? wat, het doen wegvallen? Hoe en waardoor wordt dit weggenomen?

Er is maar één genees- en behoudmiddel, dat PAULUS voor de ongeloovige Joden van zijn tijd berekend en toereikend keurde. Het is ook het éénige, maar tevens onfeilbare middel om dat deksel bij ons weg te nemen; dit is, wanneer het hart zich tot den Heere CHRISTUS bekeert. Onder den ouden dag was bekeering voor den Israëliet, die zijnen God verlaten had, het wederkeeren van de afgoden tot den levenden God. Voor den ongeloovigen Jood, nadat JEZUS zich voor hun oog en oor geopenbaard had als den Christus, den Zoon en het beeld des Vaders vol van genade en waarheid, was het iets anders. Zij behoefden zich van geene afgoden te bekeeren, want zij dienden ze niet. De bekeering tot MOZES' wet was niet meer noodig, want zij waardeerden die hoog en hielden haar in waarde, ja waren ijverig voor hare eer tot in overtollige kleinigheden, inzonderheid ten aanzien van het uitwendige.

Er waren ook onder hen niet weinigen, die even als PAULUS, naar de regtvaardigheid, die uit de wet is, onberispelijk waren. Zij moesten zich bekeeren van hun ongelooft omtrent JEZUS CHRISTUS, die van God gezonden, maar door hen verworpen en versmaad was. Hem moesten zij erkennen als den grooten Verlosser, door MOZES, DAVID en JESAIA aangekondigd en beloofd, op Wien het gansche Oude Verbond heenwijst als de wijsheid Gods en de kracht Gods; Hem aanschouwen en erkennen als het licht en het leven der wereld, als van God den menschen geworden tot wijsheid, regtvaardigmaking, heiligmaking en verlossing. In korte woorden: zij moesten Hem als hun Zaligmaker, Middelaar en Voorspraak bij God, als hun Heer en Koning eerbiedigen. Zoo zou de geheele inrigting van God in de beedeling der wet en de bediening der genade en des Geestes in haar aard, inhoud en strekking duidelijk worden. Het deksel, dat nu bij de lezing des Ouden Verbonds op hen lag, zou wegvallen. Zij zouden eene diepte van wijsheid vinden in al die altaargeheimen, offer-

anden en voorbereidende inrigtingen. Allerwege zouden zij CHRISTUS vinden als het middenpunt, waarop alle vroegere gebeurtenissen doelden en in Wien de profetie hare vervulling erlangde. Door de sleutelen der kennis tot ontsluiting van de woorden en beloften Gods aan de vaderen, die zij verloren hadden, op nieuws weder ter hunne beschikking gesteld, zouden nu de wegen en leidingen Gods met hunne vaderen gehouden, in een tevoren ongekend heerlijk licht geplaatst worden. Bekeerden zij zich tot CHRISTUS, zoo zoude ook het deksel, dat nog op hunne aangezigten lag, wegvallen. De hoogmoed, de zelfverbeelding, de werkheiligheid zouden verbroken worden, alles door de overtuiging van die ééne zonde, wij hebben den Christus Gods verworpen. Al hunne gerechtigheid uit de wet zou als kaf verdwijnen, alle verheffing boven anderen geheel wijken en aan de regtvaardigheid Gods, die daar is in CHRISTUS JEZUS, en door het geloof in Hem onderworpen worden. Zijn kruis zou hen niet meer ergeren, maar hun toevlugt en steun wezen en hun

roem worden. Beschaamd en verblijd, vernederd en weer opgerigt, zouden zij met den Ziener des Ouden Verbonds zeggen: „de Heere heeft onze ongeregtigheden op Hem doen aanloopen, de straf die ons den vrede aanbrengt was op Hem, en door zijne striemen is ons genezing geworden.” (1) Geen akker noch koopmanschap zou hen meer terughouden; alle dingen, die zij vroeger hun gewin gerekend hadden, zouden zij nu als schade achten om CHRISTUS te gewinnen. De banden met de wereld en zonde zouden verbroken worden, want hoe zouden zij in de zonde kunnen leven, die CHRISTUS gedragen had in zijn lichaam op het hout? Zij zouden niet meer staan onder den tuchtmeester MOZES, maar leven onder de genade van CHRISTUS. Zijne liefde zou hen dringen, om voor Hem te leven.

Het moest dan ook in waarheid eene bekeering zijn van het hart, niet maar in naam en door den doop. Het moest eene omzetting des gemoeds wezen, waarbij de vijandschap verbroken en eene toegekeerdheid tot CHRISTUS

(1) Jesaia LIII: 6^a, 5^b.

als Heiland en Heer gewekt wordt, met volkomene overgave en onverdeelde toewijding des levens, in onderwerping en gehoorzaamheid des geloofs. Dit was het éénige geneesmiddel tegen de kwaal, waaraan zij leden. Geen PAULUS, hoe welbespraakt ook en met wat vurige zucht bezielde voor hunne bekeering, kon dat deksel wegnemen en de verlichting des Evangeliums en van de heerlijkheid van CHRISTUS doen doordringen in het binnenste van hun gemoed. Hij kon die afkeerige harten niet omkeeren, maar God, die in den morgenstond der wereld gezegd had, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, kon ook in de stugge harten schijnen, die openen voor het woord, en den wasdom geven aan het zaad, dat door den Apostel en zijne medearbeiders werd uitgestrooid op den akker der wereld. Hij deed dat ook in die drie duizend, die op den Pinksterdag verslagen werden in hun hart, en vroegen: wat zullen wij doen, mannen broeders? Dat was reeds een begin van bekeering tot CHRISTUS, niet aan de leeraars der wet, maar raad en leiding te vragen aan de verachte Galileërs,

die getuigden, dat de gekruisigde Nazarener was opgewekt uit de dooden en verhoogd in heerlijkheid om naar de belofte der Profeten den Geest uit te storten, zoo als zij zagen en hoorden. Dat deed God aan allen, die dagelijks tot de gemeente dergenen die zalig worden, werden toegevoegd. Dat deed Hij ook aan de groote schare van priesters, die den geloove gehoorzaam werden.

Het was het éénige middel toen, en het is het ook nog voor ons, om van ongelooft genezen en bekeerd te worden. Doch het is ook een onfeilbaar middel ter wegneming van het deksel der verblinding, bekeering tot CHRISTUS den Heer, met geheel het hart. Alle genade en kracht, alle zegen en leven daalt van God den Vader der lichten tot ons af door CHRISTUS. Uit en door en in Hem komt de regtvaardigheid Gods tot ons door zijn kruis en zijne heerlijkheid. Zonder CHRISTUS komt niemand tot den Vader. Door Hem heeft Hij ons eene eeuwige verlossing beschikt. Hem heeft Hij ons ten Leidsman en Voorganger ter zaligheid geschon-

ken. Zijn Geest reinigt en heiligt het zondelievende hart. Al deze dingen zijn uit God door CHRISTUS. Maar nu ook moeten wij van onze zijde door CHRISTUS tot God wederkeeren. Menigeen wil zich bekeeren buiten CHRISTUS, en zonder CHRISTUS. Het mislukt. Men arbeidt in den wind, en op zijn hoogst genomen wordt de ligtzinnige iets ernstiger, de ongodsdienstige meer uiterlijk godsdienstig, de dienaar der wereld meer zedig en ingetogen. Dat is geene bekeering tot God als ons hoogste goed, wiens gunst, gemeenschap en gelijkvormigheid wij boven alles behoeven. En hoe kunnen wij dat, zoo lang als wij buiten vereeniging met CHRISTUS blijven, die alleen geest en leven in ons kan verwekken! Hoe zouden wij tot God, den heiligen en alwetenden, durven gaan, indien wij niet aan de hand van den Middelaar tot Hem de toevlugt nemen! Hoe zouden wij dit durven doen, als wij geen kracht ontleenen uit het geloof in Hem, zonder wien wij niets vermogen! Maar dan moeten wij ons ook met geheel ons hart tot CHRISTUS bekeeren. Het moet eene rigting der

geheele ziel tot Hem wezen, waardoor we niet voor een oogenblik, niet nu en dan, maar bestendig Hem zoeken, Hem begeeren, Hem erkennen, tot Hem opzien en ons met geheel het hart aan Hem verbinden, toewijden en overgeven, om door Hem geleid, bestuurd, gereinigd en geheiligd te worden, zoodat wij de zijnen worden en blijven. Dat is het éénige middel om de heerlijkheid Gods in CHRISTUS te kennen en naar zijn beeld van dag tot dag in den inwendigen mensch vernieuwd te worden. Dan zullen alle beletselen en hinderpalen, die ons nu nog belemmeren, langzamerhand wegvallen. Wij worden dan licht in den Heere. Er komt dan eene andere wet, die des Geestes en des levens in ons, die ons vrijmaakt van de wet des doods. Wij hebben dan vrede met God door het geloof in CHRISTUS, die voor ons gestorven en opgewekt en verheerlijkt is. Nu is alle beletsel weggenomen, om de volle heerlijkheid des Heeren met vrijmoedigheid te aanschouwen. Wij gevoelen nu, wat genade is, wij waarden haar hoog, en vinden alle roem en

hoop in CHRISTUS, die ons kracht geeft. Men is dan gerust en krachtig in de sterkte zijner magt. Hij is alles voor ons en alles in ons. Met dat doel wordt CHRISTUS, de hope der heerlijkheid, ons onbedekt verkondigd, om aller menschen volmaking in CHRISTUS JEZUS te bevorderen.

Wij hebben gezien, welke groote hinderpalen en beletselen ook nu nog de menschen weerhouden, om de heerlijkheid Gods in het aangezicht van CHRISTUS te aanschouwen, en in Hem met het hart te gelooven. Het is hier de hoogmoed, ginds de aardschgezindheid en elders weder de zondelust. Waar, lezers en lezeressen! is onze plaats? Wat is het deksel van mijn hart? dat vrage en onderzoek een iegelijk bij zich zelve. Wordt het deksel op ons hart niet weggenomen, dan blijven we buiten betrekking en gemeenschap met CHRISTUS, dan behooren wij onder degenen, die het Evangelie ongehoorzaam zijn; en wat zal het zijn, als wij staan zullen voor de vierschaar van den eeuwigen Regter? Hoe treurig, hoe

onverschoonlijk, hoe ontzettend en jammerlijk zal het zijn, wanneer Hij naar dit Evangelie allen zal oordeelen. Kunt gij het deksel der verblinding niet wegnemen? God wil het doen, en Hij de Algenoegzame en Volzalige, die alleen ons heil bedoelt, werkt daartoe gedurig, ook door de aanbidding van dit kleine geschrift. Hij noodigt en lokt ons om tot Hem te komen; Hij, die alles voor ons heeft, en alles aan ons doen wil, wat tot onze wederaanneming en zaligheid noodig is. Laat het van nu af de keus onzer harten worden en steeds blijven om tot God te gaan, die alles in zijne hand heeft en aan zich kan onderwerpen, en ook aan ieder, die tot Hem komt, op het gebed de gaven des Geestes wil schenken. Terwijl wij de krachtige werking van den Heiligen Geest ter bekeering verbeiden, zij ons oog geopend voor de Schriften der goddelijke openbaring, die ons wijs kunnen maken tot zaligheid. Die heilige Schriften moeten het rigtsnoer zijn van ons doen en laten, onze vaste leidlieden op den weg door dit wisselvallig leven en ook op den

weg naar de eeuwigheid. Daarbij worde het woord der prediking, dat in ons geplant wordt, steeds met zachtmoedigheid ontvangen als het woord van den levenden God tot bekeering en heiligmaking en hope des eeuwigen levens.

Is ons hart aanvankelijk tot CHRISTUS gekeerd, dat wij dan Hem gedurig aanschouwen met het ongedekt aangezicht van het ootmoedig geloof, zoo als Hij daar voor ons in den spiegel van het Evangelie in zijne heerlijkheid staat afgebeeld. Hij staat daar voor ons als de Zoon des levenden Gods, als de verzoener onzer zonden, als de wegwijzer en leidsman ten hemel; maar ook als het beeld des onzienlijken Gods, waarnaar wij van gedaante moeten veranderd worden. Dat wij op Hem staren, zoo als Hij ons is voorgegaan en heeft voorgedaan op deze aarde, in vreugde en smart, onder vrienden en vijanden, in gehoorzaamheid, in liefde en lijdzame onderwerping. CHRISTUS moet in ons eene gestalte verkrijgen, zoodat men aan den discipel eenigzins zien kan, wie de Heer en Meester is. De

bekeering tot CHRISTUS en God is geen afgedaan en volbragt werk, dat wij binnen zekeren tijd en grenzen zouden kunnen bepalen. Alle dagen moeten wij ons keeren en bekeeren tot Hem, want al is het deksel des hoogmoeds, der aardschgezindheid en der gehechtheid aan de zonde bij ons aanvankelijk door Gods genade en de kracht des Heiligen Geestes verbroken, er kan toch soms nog iets van overgebleven zijn, dat ons hindert in het geloovig leven voor Hem en met Hem. Alle hoogten zijn in ons binnenste nog niet geslecht; van den ouden zuurdeesem der verheffing, van de gehechtheid aan het zienlijke, van vroegere verkeerdheid en zondelust is misschien nog iets overgebleven. De plage en kwale onzes gemoeds is niet geheel weggenomen en genezen. De heerschappij van het kwade moge verbroken zijn, de besmetting is nog niet geweken. Men houde dus steeds een argwanend oog op zijn hart. Iedere veronachtzaming, elke weerstreving van eenigen goeden indruk leidt af van CHRISTUS en God. Waken, bidden en strijden, dit blijven zoolang wij in dit leven zijn, de

lessen van den dag. In vreeze te wandelen den tijd onzer inwoning, terwijl wij als eenen Vader aanroepen Dien, die zonder aanneming des persoons oordeelt naar ieders werk, is een hoofdvereischte. Het zij onze toeleg, om CHRISTUS meer en meer te kennen in de kracht van zijn lijden en opstanding, en besprengd met het bloed der verzoening in Hem gevonden te worden. Dat dan dagelijks oog en hart maar gedurig tot Hem gerigt zij. Zoo zullen wij in zijn licht ons licht, in zijne kracht onze sterkte, in zijn kruis onze bedekking, in zijne gemeenschap onze zaligheid, in zijne dienst onze eer en vreugde vinden.

Dan, zoo geheiligd in 't gemoed,
 Zoo voor den hemel opgevoed,
 Dan zien w' ons rijkelijk beschoren
 Den ingang in uw eenwig rijk,
 o God! die zoo genadiglijk
 In Jezus ons hebt uitverkoren:
 Hem zij de lof, door al 't geslacht
 Hier en daar boven toegebracht!

A 2428722

Bij M. WIJT & ZONEN, Drukkers van het Nederlandsch
Zendinggenootschap worden ook uitgegeven de
volgende Kleine Stukjes:

	Cents.		Cents.
1. Evang. herin. aan zieken	10	29. Jezus, de geneesmeester van zieken	10
2. Over het nuttig kerkgaan..	07½	30. Evangelische herinneringen aan oude lieden	15
3. Over h. doen van belijdenis	07½	31. Verz. van leerzame brieven en opwekkende verhalen..	12½
4. Een woord voor menschen, die niet ter kerk kunn. gaan	07½	32. Opw. tot weltevredenheid.	12½
5. Het Christend. beschaamd door Heidenen	10	33. Een g. woord aan Christen- ouders over de opvoeding..	15
6. Evangelische herinneringen aan bedroefden	15	34. Franke, de kracht des gel..	12½
7. Evangelische herinneringen aan vaders en moeders....	15	35. Schets van het leven van Afrikaner.....	07½
8. Een woord aan vaders en moeders over den Doop....	03	36. Waarschuwing tegen het kwaadspreken	07½
9. Over het allerbeste Boek..	07½	37. Iets over de zelfkennis ...	15
10. Onderw. over h. Bijbellezen	20	38. Een woord v. onderrigt en troost in sterfhuizen	20
11. Het leven v. den Heer Jezus	17½	39. Men doet niet wat men kan	12½
12. Iets over het Avondmaal...	12½	40. Christelijke onderrigt. tot moed en hope.....	15
13. Opwekk. tot de huisselijke Godsdienst	12½	41. Waarom word ik niet beter?	17½
14. Zamenspr. tuss. drie vrien- den over de Wedergeboorte	07½	42. Wie zijn hier op aarde de gelukkigste menschen? ...	15
15. Het leven v. William Kelly	10	43. Gedenk te sterven.....	15
16. Drie zamenspr. tusschen een' Leeraar en een Huism.	10	44. Het voorbidd. een pligt der christelijke liefde.....	12½
17. Het dorp Eerenhoef.....	20	45. Opw. tot getrouwe deelne- ming in het Maandel. Geb.	17
18. Het nadeel van het bij de straat loopen der kinderen.	12½	46. Troostw. voor Christenen in alle wederwaardigheden.	15
19. Waarsch. tegen de ontucht	—	47. Bijbelsch leesb. v. zieken.	15
20. Iets v. herstelden u. krankh.	12½	48. Iets uit het leven van Felix Neff, Pred. der Waldenzen.	20
21. Iets voor gevangenen	25	49. Het geloof in den Heer Je- zus Christus, naar Joh. VI.	20
22. Geschenk der christ. liefde voor kinderen.....	20	50. De christelijke oefenschool.	20
23. Geschenk voor lidmaten der christelijke kerk.....	15	51. De goede Herder	17½
24. Heb ik wel genoeg voor de eeuwigheid?	12½	52. Bijbelsch onderwijs over 's menschen bekeering ...	17½
25. Tweede geschenk der christe- lijke liefde voor kinderen	15	53. Genade en pligt	17½
26. Voor dienstboden.....	17½	54. Gesch. aan allen, die Gods woord mogen hooren.....	17½
27. Over de feesten	12½		
28. Iets voor armen.....	07½		